

(68) Şehit aileleri ve idam

Türkiye, PKK ile yaptığı amansız mücadelede 15 yılda 5 binden biraz fazla güvenlik görevlisini şehit verdi. Bunun yanı sıra şehirlerdeki terör eylemlerine şehit verilen polisleri de unutmamak lazım. Şehitlere ilaveten bir de gaziler var. Pek çoğuyla Genelkurmay Başkanlığı hâla tek tek ilgileniyor, Türkiye'nin dört bir yanında rehabilitasyon merkezleri açılması için çalışmalar yapıyor. En son Ayvalık Belediyesi'nin yaptırdığı ve içi de bir özel şirket tarafından tefriş edilen bir bina bu amaçla Genelkurmay'a devredildi.

Kısacası 15 yıllık terörle mücadele Türkiye'ye hayli pahalıya patladı. Sadece mali kayıplardan, Türkiye'nin gelişmemesinden, enflasyonun dizginlenememesinden söz etmiyorum. Bir de yerine konamaz kayıplar var, şehitler gibi, mayında bacağını kaybeden gaziler gibi.

Ve şimdi Türkiye bir süreden beri bu şehitlerin bir bölümünün aileleri tarafından kurulan 'şehit yakınları dernekleri' ile tanışıyor. Daha önce görmediğimiz türden, yepyeni bir siyasi baskı grubu bu.

Öyle ya, Türkiye aslında şehit ve gazi yakını bol ülke. Çanakkale şehitleri var, İstiklal Savaşı şehitleri var, Kore şehitleri var ve en son Kıbrıs şehitleri var.

Çanakkale ve İstiklal Savaşı'nı çok uzak kabul etsek bile Kore gazileri ile birinci dereceden şehit yakınları hâlâ aramızda. Kıbrıs şehitlerinin aileleri de yaşıyor.

Ama onlar böylesi bir baskı grubu değiller. Yani Kıbrıs'ta toplumlararası görüşmeler yapılacağı zaman ya da Kazakistan Kore'ye MİG'lerini sattığı zaman Ankara'da miting düzenlemiyor şehit yakınları.

Çünkü onlar intikam peşinde değiller. 'Kana kan' demiyorlar. Evlatlarını, sevdiklerini bu ülke için feda etmişler, geriye sadece bunun gururu kalmış.

Oysa neredeyse son bir yıldır her fırsatta sokağa dökülen en son şehit aileleri öyle değil. Evlatlarının, sevdiklerinin kanının karşılığını istiyorlar. En azından kamuoyundaki genel izlenim böyle.

Acaba öyle mi? Bütün şehit aileleri aynı şekilde mi düşünüyor? Yani hepsi, ne olursa olsun, Öcalan asılsın diye mi düşünüyor?

Bunun böyle olmadığı, şehit ailelerinin blok halinde hareket etmediği en son önceki gün net biçimde ortaya çıktı. İstanbullu şehit aileleri Bülent Ecevit, Devlet Bahçeli ve Mesut Yılmaz'la görüştüktan sonra nispeten tatmin olmuş bir biçimde Ankara'dan ayrıldılar ama Kırıkkaleli ailelerin derneği tatmin olmadı. Bu derneğin yöneticileri dün Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'le görüşmeye gittiler ve hiç alışık olmadıkları bir tutumla karşılaştılar. Demirel, görüşmenin tamamını basına açık yaptı ve şehit ailelerine hayli sert çıktı.

Bir gazetenin ısrarla kışkırttığı ve acılarını sömürdüğü bu insanlar, gazetenin önerisiyle 'Madalyalarımızı geri vereceğiz' dediklerinde Demirel açtı ağzını yumdu gözünü:

"O madalyalar sizin değil, şehitlerindir, sizde emaneten duruyor."

Demirel'i bu cesaretinden ötürü kutlamak gerek. Çünkü öyle bir ortam oluştu, öyle bir hava yaratıldı ki, hepimiz şehitliğin ve yurtseverliğin gerçek ölçülerini unutup söylenen bu yeni ölçülere göre davranır hale geldik.

Şehitlik, dini bir mertebe. Ve öyle bir mertebe ki, kendisinden başka ödülü yok.

Günümüzde o da mümkün değil ya, yine de örnek diye söylüyorum, ancak cinayete kurban gittiyseniz intikam, kana kan peşine düşebilirsiniz.

Şehadet, sizden çok daha yüce bir değer için ölmek anlamına gelir ve intikamı içermez. Öyle olsaydı, 30 Ağustos zaferi sonrası esir düşen Yunan orduları komutanından intikam alınırdı, oysa Atatürk tam tersini yaptı, onu ülkesine geri gönderdi.

30 bini aşkın ölüden söz edenler, bu rakama 25 binden fazla PKK militanının da dahil olduğunu unutuyorlar. Onların da acı çeken aileleri, yakınları, sevenleri var, unutmayın.

Eğer bu topraklar üstünde bundan sonra barış içinde, kardeşçe ve hep birlikte yaşayacaksak, bu yaranın kapanmasını sağlamalıyız. Yarayı kaşımak kimseye bir fayda sağlamaz.